

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXIX., číslo 5.

květen 2023

Obsah: TB, Mystický život dětí Božích, František B, Vyhlídky euroazie, Konfucius, Na hrob válečníkův, TB, Postavení Panny Marie v digitálním světě, Růženec a předurčení ke spáse, Konfucius, Povinnost mládence, D.L.Leloir, Věrohodnost mnišského života, Přiznání naší slabosti, R.Sarah, Nemoc západní společnosti, TB, Mystický život dospělých, M.Gándhí, Vize Boha, Sarah, Modla pokroku, TCHAO JUAN-MING, Návrat, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kuželý OP.M.Ungerová, Na svátek Johanky z Arku, O.Březina Pohled smrti

MYSTICKÝ ŽIVOT DĚTÍ BOŽÍCH OTEC TVÉHO DĚTSTVÍ

Když tě Bůh stvořuje jako svůj obraz a podle Boží podoby, tak ti ukazuje, že chce, abys měl k Bohu živý, důvěrný a blízký vztah, jako má tvor, vyjadřující všechny dokonalosti, totiž základní dokonalosti svého tvůrce. Stvořuje tě jako originální, jedinečný a zcela neopakovatelný Boží obraz. Třebaže tě stvořuje s tělem, dává ti účast na Božím Duchu. Uděluje ti rozum a vůli, a tvůj rozum zaměřuje k poznání veškeré pravdy. Tak jako Bůh poznává veškerou pravdu. Poznává totiž sama sebe, jenž je sama ryzí Pravda. Poznává sebe jako ryzí Pravdu a miluje sebe jako nejlepší Dobro, Dobro samo. Tebe pak stvořuje s hladem a

žízni po věčné pravdě a po věčném štěstí. Stvořuje tě tak, abys celým svým životem hledal tuto věčnou pravdu a toto věčné štěstí, protože i v tom tě činí podobného Bohu. Také v tom jsi Božím dítětem, že jsi svobodný, že nejdeš jako nemá tvář hnán tím, co slouží pudu sebezáchovy. Hledej, nalézej a pak si osvojuj a prožívej své dobro jako své štěstí. Uděluje ti rozum, abys mohl hledat Boha cílevědomě. Uděluje ti svobodnou vůli, aby tvoje zamilování si Boha bylo

podobně svobodné a dobrovolné, jako je dobrovolné u Boha. A zároveň do tebe vkládá něco z Boží prozřetelnosti. Nemůže totiž nemilovat sebe a podobně ani ty nemůžeš aspoň nechtít své štěstí. V tom všem jsi krásným obrazem Božího Ducha, jeho vlastního života. Tím ukazuje, že chce, abys měl k Bohu velmi důvěrný vztah spřízněného tvora, který žije podle Boží podoby. V tom je však obsaženo dvojí, předně abys v sobě naplnil Boží obraz, a za druhé přijal do sebe věčné směřování k Boží podobě. Právě to je myšlenka otcovství, že otec vtiskuje svou genetickou výbavu svému dítěti. Tím už naznačuje, k čemu tě zve. Z toho nemůžeš vyvozovat nějaký závazek z Božího hlediska, ani nějaký nárok ze svého hlediska. Takle otevřenost vůči veškeré pravdě a vůči veškerému dobru poukazuje na tvůj původ ode Boha, a tedy také na nějaké určení, že nemáš aspoň jít slepě kolem Ježíšem Krista, protože tvůj úkol je v dosažení Krista na základě křestního přivtělení, a dále přibližování se tvé svobodné bytosti k Bohu.

Další náznak, že ti Bůh chce být Otcem, je Boží péče o celé tvé usídlení na zemi a ve světském životě. Tak chápej Boží slova o starostlivé lásce Otce, jenž se stará o polní lilie, o ptáky na střeše. Nikdy o tom nemluví jinak, než ve spojitosti s vlastním poznáním a ztotožněním sebe sama jako Otce, neboť Ježíš Kristus je s Otcem a Otec je s Bohem jedno. Má tedy vlastní starost o tebe a tvé vlastní poslání na zemi. Tak se v jednotě s naším nebeským Otcem stará o tebe jako o své dítě i ve hmotných záležitostech. Tak se o tebe stará, aby ses nemusel ztrácet jenom ve hmotných záležitostech, jen v boji o udržení života na světě. Pozvedej však tvé oči vysoko nad tyto starosti. Nestarej se o tyto věci tak, jako by to byl jediný smysl a starost tvého života, nýbrž především vyhledávej Boží vládu. Boží péče o tebe zahrnuje starost o hmotné zabezpečení. Když se otcovsky stará o ptactvo, tím spíše se stará o tebe, protože máš mnohem větší cenu než to ptactvo. Boží otcovská péče znamená starost ve hmotném ohledu, ale i v ohledu duchovém. Stará se, protože ti dává víc, protože tě zve k Boží vládě, k Božím soužití s tebou a tebe s Bohem.

To ukazují i Boží přikázání - Desatero. Je to první zjevení. Proč tě nenechává samotného hledat? Protože tě nechce nechat opuštěného bloudit. Když jsi v pravěku dovedl zabloudit při tolika darech s perfektní přirozeností k porušení prvním odbojem? Proto tě nenechává samotného hledat. Vtiskuje do tvé přirozenosti mravní zákon. Dává ti svědomí, které tě vede, jak máš jednat. Když jsi přehlušil i tento tak hluboko vtištěný, a proto přirozený hlas, volající tě k mravnosti, svým prvním hříchem, znovu ti slavnostně připomíná a opakuje Boží vůli. Dává ti svá přikázání. Od prvních dob zápasíš s Bohem o Boží přikázání. Bojuješ už v ráji o Boží základní přikázání lásky a důvěry, která Boha, tak dobrého, dovede uznat za svého Pána. Od té chvíle se stále opakuje neklid ve tvém nitru vůči přikázáním. Dává ti totiž svobodu, aby ses svobodně a z lásky rozhodl pro Ježíše Krista. Často však zneužíváš svobodu k tomu, aby ses pro svou touhu po nekonečnu snažil sám pro sebe urvat tuto nekonečnost, sám sebe pokládat za nejvyššího, za Boha samého. Zná tě, jako zná všechno, co stvořuje.

Proto, abys slepě nebloudil, a nedal se zlákat svou touhou po nekonečném štěstí, dává ti svá přikázání. Znamenají snad tvoje omezování? Znamenají snad trýznění či poručníkování? Tak se možná i ty díváš na přikázání, jako na omezování tvé svobody. Pak zapomínáš, že svoboda neznamena nevázanost, ani moc páchat zlo, protože to by svoboda znamenala možnost se ztratit. Tvoje svoboda jako Božího dítěte znamená opět jen svobodu moci konat dobro, moci velmi svobodně, velmi důsledně konat dobro. Jako výrobce připojuje k svému výrobku „Návod k použití“, protože ho k tomu vede zkušenost nebezpečného používání, tak ti Bůh dává Desatero jako stručný návod k používání života, abys neohrozil sebe a druhé a dosáhl dokonalosti. To ti znovu připomíná, že tě nechce nechat náhodně hledat a nacházet štěstí, a že tě zaměřuje k nalezení největšího štěstí. Přikázání jsou otcovské pokyny, pečlivě vyznačení cesty pro poutníka bloudícího daleko od otcovského domu, aby konečně přišel domů a na své cestě světem nezabloudil. Jak vidíš, chce tě mít více než obyčejným tvorem, když ti dává tento zákon, abys došel k Bohu. Bůh zná všechny skutečnosti, všechny hodnoty, všechny okolnosti ve tvém životě, které tě mohou potkat, s nimiž se můžeš střetnout, a ve kterých musíš rozhodovat, jak jich užiješ, tak přesně předem určuje a stanoví, abys jich mohl užít dobře a nemusel se vůbec zmylit. Kdyby tě Bůh nechtěl mít pro sebe, abys cílevědomě a svobodně spolupracoval na Božích plánech, nedával by ti do tvého zkoumajícího a usuzujícího rozumu svá přikázání, nýbrž by je dal do tihnutí tvé přirozenosti, do tvých sklonů a pudů. Mluví s tebou, milé dítě, o svých věcech, otcovsky a bratrsky, skoro jako rovný s rovným.

Jenom s poddaným se mluví co nejméně. Poddaný je veden. Poddaný má jen pravidla. Boží přikázání jsou však pravidla zároveň s dary a jasně směřují k dosažení vznešeného cíle v otcovském Božím náručí v nebi. Na to je třeba pamatovat hlavně v naší digitalizované době. Svět, ve kterém žijeme, pohybujeme se a jsme, nás vtahuje do svého řízení pomocí peněz, zvláště digitálních peněz. Tyto peníze jsou ve světě spravovány kvantovým počítačem, ovládaným ďábelským vládcem světa, pro kterého jsme pouze bezejmenné číslo nebo jen čarový kód. Kdo nezná Krista a nemiluje Ho a nemodlí se růženec, a nestane se bláznem pro Krista, ten se stane anonymním kolečkem v neviditelném aparátu, prostě otrokem šílenství Zla.

Ježíš Kristus žádá jako Bratr a Spasitel od tebe, kdo Boha osobně přijímáš, abys nejprve plnil vůli našeho nebeského Otce. Tu přichází sám vyhledávat a plnit. Obnovuješ Boží slávu na zemi, když plníš Boží vůli, takže jsi Božím oblíbencem. Právě v tobě přebývá Syn Boží spolu s naším věčným Otcem jako ve svém příbytku. To je smysl Božích přikázání. Tak žij a jednej, chceš-li jít k Bohu a nechceš-li utonout v těch stvořených věcech. Proto tě učí modlit se k Otcí: *Bud' vůle tvá*, a končí svůj život vítězným výkřikem: *Dokonáno jest!*

Kromě toho je Bůh tvým Otcem vším, co sesílá a dopouští. Právě tobě, milujícímu Boha, napomáhají všechny věci k dobrému; sám víš, co ti slouží k

dobrému a k nejlépešímu. Proto důvěřuj, klidně přijímej všechno z Božích rukou. Ale největší důkaz, že tě Bůh chce mít svým dítětem ve vlastním slova smyslu, je to, že k tobě přichází ve své druhé Osobě jako Bratr a Spasitel, a přijímá na sebe tvou vlastní, lidskou přirozenost. Tím, že se Bůh lidsky vtěluje, že přijímá tvoje člověčenství, ti dokazuje, že chce právě tvému člověčenství dát Boží dětství. Proč by jinak spojoval Boží svou nadpřirozenost s lidskou přirozeností? Proč by za tebe v hrozných mukách umíral? To, jak těsně, důvěrně a nerozlučně se s tebou a s tvým člověčenstvím spojuje jako Syn našeho věčného Otce, a tedy tvůj Bratr a Spasitel, ukazuje, že tak, jak se spojuje s tebou, tak se chce spojit s tebou také věčný Otec. Stává se člověkem proto, aby ses ty mohl stát dítětem Otce nebeského. Tak všechno směřuje k tomuto zakotvení celé tvé bytosti v dětství Božím v nebi: Boží stvoření, Boží příkázání, Boží vedení právě tebe uprostřed celého Božího vykoupeného lidstva slzavým údolím. Tak ti jasně dokazuje, že máš být více než ostatní Božím tvorem, že máš najít domov v domě nebeského Otce.

Když se ti Bůh ve světě vydává napospas jako malé Dítě, jako tvůj Bratr a Spasitel, co by ti odmítl dát, co by ti odepřel? Všechno je připraveno k tomu, abys mohl uvěřit této nesmírné pravdě a aby tě všechno mohlo na cestě této pravdy povznést.

Tak ti Syn Boží otevírá přístup k nebeskému Otci. V Ježíši Kristu máš živou Cestu k Otci. Je živá tím, že to není běžná cesta. Sotva po ní vykročíš, tak se k tobě nakloní a začíná tě unášet. Zaměř svůj život k Bohu jako Otci, takže se ti Ježíš stane živou Cestou k nejtěsnějšímu spojení s Otcem v nebi. Tomáš B.

+++

VYHLÍDKY EUROAZIE

PROROCTVÍ KONTEMPLACE

Mnohokrát necháváme své svědomí strašně ustrnout, protože nás neustálá roztěkanost zbavuje odvahy všimnout si skutečnosti velmi ohraničeného a pomíjivého světa. Pokud vezmeme v úvahu rozlohu, tak se může zdát, že situace není tak vážná a planeta by mohla setrvat dlouhou dobu v nynějším stavu. Tímto vyhybavým postojem omlouváme svůj způsob života a styl výroby i spotřeby. Je to způsob, jak se zabydlet ve svých sebeničivých neřestech, kdy se člověk snaží všemožně přehlížet a popírat fakta. Potom odkládá důležitá rozhodnutí, jako by o nic nešlo.

Nezapomínejme, že každý jednotlivý druh má svou hodnotu sám o sobě, avšak každý rok vyhynou tisíce rostlinných a živočišných druhů, které už nikdy nepoznáme a naše děti je neuvidí, protože zmizely navždy. Drtivá většina vyhyne z důvodů, které souvisejí s nějakou lidskou činností. Kvůli nám tisíce druhů už nevzdají Bohu slávu svou existencí, ani nám nebudou moci předat svoje poselství.

Když se budeme učit u původních obyvatel, můžeme rozjímat Euroazii, a nejen ji rozebírat a vymýšlet, jak bychom v ní objevili a vytěžili ono vzácné

tajemství, které nám chybí. Můžeme se jí milovat, a nejen jí milovat, a nejen jí chránit, a tehdy se nám Euroazie stane sestrou, a skoro matkou. Svět se nerozjímá zvenčí, nýbrž zevnitř. Stačí uznat pouta, jimiž nás Otec sjednotil se všemi bytostmi. Jsme jako prsty na jedné ruce, přičemž se každému zdá, že je oddělený od ostatních a důležitější než ostatní, ačkoli jsme všichni vyživováni z jedné ruky Boží.

Probudme v sobě vnímavost pro krásu a otevřenost k rozjímání, neboť to do nás vkládá Bůh a my to tak často necháváme spát. Připomínejme si, že když se nenaučíme zastavit a obdivovat krásu a umět ji ocenit, není nic divného, že se z každé věci stane předmět spotřeby a bezbřehého zneužívání. Naopak, vstoupíme-li do vzájemnosti s tundrou a ledovci, stepí i pralesem, snadno se náš hlas připojí k jeho hlasu a promění se v modlitbu.

Čingis-chan dal pak vzkázat Džamuchovi:

„Teď jsme oba zase pohromadě. Budme si druhy!

Když jsme žili v dohodě,

že jeden druhému budeme ojí,

myslil jsi držet se oddělen, stranou?

Teď na jednom zůstaňme místě!

Když jsme na něco zapomněli,

upomeňme se navzájem!

Když jsme usnuli, probudme se navzájem!

Když ses stranou ode mne držel,

právě jsi byl mým štěstím přinášejícím svatým přítelem.

Pravda, v den, kdy bychom měli spolu zemřít,

byl bys bolest v srdci i duši trpěl.

(Tajná kronika Mongolů VIII,200)

shutterstock.com • 1610375062

... Na to odpověděl Džamucha:

„V dávných dnech, v čase našeho mládí

u lesní řeky Chorchonachu,

když s chánem a přítelem přátelství jsme

uzavřeli,

jedli jsme spolu nestravitelnou potravu

a mluvili spolu nezapomenutelná slova,

pod jednou příkrývkou odděleně jsme žili.

Pleticháři nás rozešťvali,

lidé stojící mimo nás pošťvali,

když pak jsme byli rozdvojeni,

těžké urážky jsme si navzájem řekli... ’

Cizí země jsi spojil.

Chanský trůn ti ukázali.

Svět nyní je tobě připraven...

*Až mrtev ležeti budu,
až neživou mrtvolu mou
na vysokém místě pohřbíš,
pak do velké dálky
až na vnuky tvých vnuků
ochranu budu vám skýtat
a věčnou pro vás budu modlitbou! (VIII,201)*

Toto vnitřní obrácení nás uschopní pro Euroazii plakat a spolu s ní křičet k Pánu.

Ježíš řekl: „*Copak se neprodává pět vrabců za dva halíře? A ani jediný z nich není u Boha zapomenut*“ (Lk 12,1-7). Bůh Otec, který s nekonečnou láskou stvořil každého tvora ve vesmíru, nás svolává, abychom se stali jeho prostředníky a naslouchali křiku Euroazie. Pokud na základě tohoto srdceryvného křiku přispěcháme, tak se může navenek projevit, že tvorové Euroazie nebyli před nebeským Otcem zapomenuti. Jejich prostřednictvím volá nás, křesťany, sám Ježíš, protože Vzkříšený je tajemně obestírá a zaměřuje k údělu plnosti. Sami ptáci i polní květy, jež s úžasem nazíral svýma lidskýma očima, jsou teď plni jeho zářivé přítomnosti. Z těchto důvodů my věřící nacházíme v Euroazii místo či prostor, v němž se ukazuje sám Bůh a kam svolává své děti. Křesťané se musí zbavit svého úsilí obracet někoho na křesťanskou víru, protože toto obrácení je výhradní záležitostí Boží. Víra je Boží dar. Když jako křesťané procházíme Euroazií, tedy kráčíme s chápavým srdcem, které už není jen lidského, nýbrž je to Nejsvětější Srdce Ježíšovo. S tímto chápavým srdcem se otevíráme znamení doby a odpovídejme na ně. Nemůžeme se zavírat křiku euroazijských národů, ale náležitě na ně odpovídat. S láskou uznávat důstojnost osoby každého z těchto národů, a laskavě každému pomáhat, a přitom nechat samotnému Synu Božímu úkol jejich obrácení. Tedy až se budou ptát po důvodech naší lásky, máme ukázat na svatostánek v Božím domě. Teprve Bohem obrácené můžeme dál vzdělávat v učení víry. Někdy však se křesťan musí také rozhněvat, jako se rozhněval Ježíš Kristus, když zastihl penězoměnce v Božím domě, upletl si z řemíneků dūtky a násilím je vyhnal se zvoláním: **Nedělejte z domu mého Otce tržnici!** (Jan 2,13-25) **Bude-li někdo pronásledován a nespravedlivě stíhán pro svou víru, třeba i budhistickou nebo muslimskou, nebo i pro svůj ateismus, tedy se ho má křesťan zastat, ovšem ne ve jménu buddhismu, islámu či ateismu, nýbrž ve jménu Ježíše Krista, kterého má sám hlásat.** Zní to bláznovsky? Možná, ale ne ve smyslu šílenství zla.

ZAVEDENÉ UZPŮSOBENÍ PRO ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Tímto lze udělat krok vpřed a rovněž připomenout, že ucelení péče o životní prostředí se nespokojuje s nápravou technických záležitostí nebo politických, právních a společenských rozhodnutí. Péče o životní prostředí vždy zahrnuje rovněž onu stránku, která podporuje zavedení přirozeně daného uzpůsobení u

lidí jako jednotlivců i skupin. Mnozí obyvatelé Euroazie si naneštěstí osvojili neřesti vlastní velkým městům, kde je už zahnížděno spotřebitelství a civilizace smrti a odpadu. Taková neřest je těžko poddajná. Ona zdravá a udržitelná péče o životní prostředí sama nebude schopná cokoli změnit, dokud se nezmění osoby, dokud nebudou dostatečně povzbuzovány k volbě jiného životního stylu, skromnějšího, klidnějšího, plného úcty, méně úzkostného, více bratrského.

Čím více se vyprazdňuje srdce člověka, tím více potřebuje kupovat, vlastnit a spotřebovávat věci. V této souvislosti nelze brát v úvahu žádné meze kladené realitou. Proto myslíme nejenom na možnosti hrozných jevů v podnebí či ve velkých přírodních pohromách, ale také na katastrofy způsobené společenskými krizemi. Posedlost spotřebním způsobem života, zvláště pokud si jej může dovolit jen hrstka lidí, vyvolá závist, nenávist, násilí a vzájemné ničení. Člověk vylákal na Božím stvoření takové vynálezy, že si dovede zahrávat se zdánlivě nezávislými přírodními procesy, jako je vítr, déšť, sucho, bouře, zemětřesení, sopečný výbuch, tornádo, tsunami, a to dokonce i ke škodě bližních. To jsou nové zbraně hromadného ničení, jejichž osobní původce se obratně skrývá.

Církev se svou duchovní zkušeností, s obnoveným vědomím ohledně hodnoty tvorstva, se svou starostlivostí o nastolení spravedlnosti, se svou volbou ve prospěch trpících a odstrkovaných, se svou tradicí upevňování přirozeného uzpůsobení člověka, aby tak jednal pohotově, snadno a rychle, a se svými dějinami vtělování do nejrůznějších kultur celého světa chce přispět i k péči o Euroazii a k jejímu růstu.

To umožňuje krok k velkolepému snu, které by křesťan rád sdílel se všemi lidmi dobré vůle celého světa. František B

+++

NA HROB VÁLEČNÍKŮV

ZPOD SNĚHU VEN SE DERE PRVOSENKA.
NAD JEHO HROBEM DĚTSKÝ PLÁČ JEN MŽÍ.
NÁS, OD ŽITÍ JEŽ DĚLÍ STĚNA TENKÁ,
VÝCHOD NI ZÁPAD SLUNCE NEVZRUŠÍ.

A PŘECE STÁLE POTOK LOUKOU PÁDÍ,
VŽDY ZNOVU JESEŇ TYKVE VYZLATÍ
A STÁLE NOVĚ LUNA ŽENY SVÁDÍ,
VŽDY BUDE CVRČEK V TRÁVĚ ORKATI.

BYLO JICH MNOHO, DEVNĚ KONĚ VEDLI.
TISÍCE BITEV SLÁVA -- PRACHU MRAK.
CO Z HRDINSTVÍ? -- JEN PAHOREK SSEDLÝ;
NA NĚM JAK OHEŇ KVETE RUDÝ MÁK.

KONFUCIUS

+++

POSTAVENÍ PANNY MARIE V DIGITÁLNÍM SVĚTĚ

Ďábel, zosobňující hlavní světovou velmoc, se ochotně předvádí jako globální prediktor pomocí kvantového počítače. Dosavadní počítače používají **bity** ve formě tranzistorů, které nabývají hodnot 1 nebo 0. Kvantové počítače však používají **qubity** (proton, elektron), které mohou nabývat hodnot 1, 0 nebo současně obou hodnot ve stavu nějakého křížence.

Kvantové počítače vycházejí z kvantové fyziky. Kvantová fyzika stojí na tom, že určité měřitelné veličiny se nemění spojitě či plynule, ale v násobcích jistého nejmenšího množství zvaného kvantum.

Stav částic v kvantové fyzice není logicky popsán hybností a polohou (jako je tomu v klasické fyzice), ale tzv. vlnovou funkcí. Každý předmět ve vesmíru se vyznačuje vlastní vlnovou frekvencí. Pomocí druhé mocniny z vlnové frekvence se dá vypočítat pravděpodobnost, že se částice nachází v nějakém stavu.

Základem kvantových výpočtů je to, že kvantové vlastnosti částic jsou využity pro představování a skladbu dat. Kvantové jevy pak slouží k výkonu operací s těmito daty. Klíčovou vlastností základních částic, na níž je teorie kvantových výpočtů postavena, je kvantová souvislost či propojenost.

Pouhých 1000 částic může představovat každé číslo od 1 do 21000 (přibližně 10^3) a kvantový počítač by zacházel všemi čísly naráz. Třeba tak, že by zasahoval částice laserovými pulzy. Právě vlastnost provádět souběžně výpočty dává kvantovému počítači jeho závratnou rychlost oproti běžným počítačům, které zpracovávají informace postupně, jednu po druhé.

Protože **žádná podobná vlastnost v prostředí vnímaném lidskými smysly neexistuje, proto je obtížné si ji nějak představit**. Vůbec celá kvantová fyzika je z hlediska běžného logického plná zvláštností a paradoxů. Následkem toho malý počet částic, třeba elektronů, dokáže nést nepředstavitelné množství informací.

Na rozdíl od bitu běžného počítače nezahrnuje kvantový počítač jen 0 a 1, ale též všechny stavy mezi 0 a 1. Po dokončení výpočtu se však kříženec zruší a každý qubit zkolabuje k 0 nebo 1, a to podle toho, ke které mezní hodnotě má jeho kříženec blíž, takže **není vidět, jak se k výsledku došlo**.

Potíže s kvantovými výpočty a jejich řešení

Hlavní k provádění kvantových výpočtů je udržet částice ve zvláštním nastavení, tedy zachovat souvislost. Jak ale zajistit souvislost navzdory působení všudypřítomného elektromagnetického pole a dalších vnějších vlivů? Těžko. Vyžaduje to spolehlivý kontrolní mechanismus. Na vynalezení tohoto kontrolního mechanismu se stále pracuje.

Kvantová souvislost vychází z toho, že všechny předměty mají vlastnosti podobné vlnám. V případě, že je vlnová povaha předmětu rozdělena do dvou vln, mohou se obě vlny vzájemně ovlivňovat tak, že vytvoří jediný stav, který bude jakýmsi křížencem jejich dvou stavů.

Kvantový křížnec tvoří základ kvantové mechaniky. Uvádí, že libovolně dva či více kvantových stavů lze sčítat; tak vznikne nový, platný kvantový stav.

Kvantová provázanost představuje fyzikální jev, ke kterému dochází, když jsou skupiny částic vyvinuty, ovlivňují se nebo sdílejí prostorovou blízkost tak, že kvantový stav každé jedné částice nemůže být popsán nezávisle na stavu ostatních částic.

Ten vychází z další vlastnosti základních částic – kvantové provázanosti, která způsobuje převrat ve sdělovací technice: zprávy by se už nevysílaly, ale předávaly hotové slepence. Nicméně v kvantových počítačích mají vzájemně provázané qubity zdvojovat informace. Porovnáním vzájemně provázaných qubitů může počítačový algoritmus odhalit chybu a provést opravu. Řešení kontrolního mechanismu kvantového počítače hledá Boží opice v kopírování Božího obrazu - člověka. Zlý vládce světa chce vytvořit počítačového homunkula nebo genetickým inženýrstvím upravit genotyp člověka, a tak docílit netvora. Je příznačné, že dvoušroubovice naší stvořené DNA též uchovává genetickou informaci ve dvou kopiích, každý gen tak má svou „zálohu“. Problémem je samotné měření, a dále to, že za biochemickou dvojšroubovicí lidské DNA je bioplazmatická dvojšroubovice DNA, a za ní je Boží Slovo: Staň se.

V oblasti podatomových částic nelze jen tak něco nezávisle změřit, aniž by

došlo k nežádoucímu ovlivnění, které by způsobilo změnu stavu částic. Dlouho tedy vládlo přesvědčení, že dokud kvantový počítač nedokončí výpočet, nebude možné průběžně sledovat, „jak to vypadá“. Vzhledem k tomu, že se v případě kvantových počítačů docela rozplývá lidským smyslem dostupná trojrozměrná hmota, **vládce světa usilovně předstírá, že hledá uspokojivý kontrolní mechanismus činnosti kvantových počítačů.**

Dosavadní počítače pracují ve své podstatě bez chyb. Kvantové počítače mohou při výpočtech nebo provádění operací chybovat, a je proto nutné neustále kontrolovat správnost prováděných operací.

Čínský kvantový počítač Jiuzhang, představený v prosinci 2020 spočítal za 200 sekund úlohu, která by tehdy nejrychlejšímu dosavadnímu superpočítači (Fugaku) zabrala odhadem 600 milionů let.

V polovině roku 2021 čínský tým dokončil stavbu počítače Zuchongzhi. Procesor je založen na dvou kvantových stavech nelineárních oscilací Josephsonova spoje a obsahuje 66 qubitů ve dvourozměrném poli s jedenácti

řadami a šesti sloupci. Nutné je tedy chlazení, neboť jde o qubity, potřebující ke své existenci supravodivost. Provedený testovací výpočet využil jen 56 qubitů a týkal se vzorkování náhodných kvantových obvodů. Výpočet trval 1,5 hodiny. Současný největší klasický superpočítač by obdobnou úlohu řešil přibližně osm let. Je zjevné, že éra kvantových výpočtů právě začíná.

Je jasné, že vládce světa cílevědomě sleduje počítačové řízení lidí jako obvykle pomocí peněz, toho d'ábelského lejna, které by chtěl převést z papírové podoby do podoby digitální. Tím by se pak člověk ve světě stával otrokem dokonale ovládaným kvantovým počítačem, jehož chod a výsledky se vymykají smyslovému poznání lidí, protože jsou lidsky nepředstavitelné. Za této situace se každý člověk snadno stane otrokem a nevolníkem v blížícím se světovém digitálním koncentráku.

Jediný, kdo má perfektní náhled nad tímto digitálně zapleteným světem, zůstává Bůh a Panna Maria, kterou Pán Ježíš povznáší s tělem a duší do nebe a v nebi ji korunuje. Zatímco, kdysi byla modlitba růžence příznačnou vlastností duchovní elity lidstva, výhledově se bez modlitby růžence neobejde žádný člověk. Každý člověk tak stojí před volbou: buď se stát otrokem a nevolníkem lživého vládce světa nebo se stát bláznem pro Krista a otrokem a nevolníkem Královny posvátného růžence. Tak je navýsost nezbytné, aby se každý slavně zasněhl Panně Marii jako její otrok a nevolník podle vzoru svatého Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu. Tak získá jedinečnou a nenahraditelnou ochranu před nebezpečím naprostého zotročení a znevolnění ve světovém digitálním koncentráku. Možná se někdy někdo lekal Grignionovy výzvy stát se zasvěceným otrokem a nevolníkem Panny Marie, takže se objevovaly překlady jeho díla nahrazující původní slovo otrok a nevolník slovem služebník, ale v současné digitální totalitě je nutný návrat k původnímu Grignionovu výrazu otrok a nevolník. Matka Boží drtí svou nohou hlavu d'ábla i v dnešním kybernetickém světě, a my – její stálí prosebníci, jí v tom budeme pomáhat jako její otroci a nevolníci. Tomáš Bahounek OP

+++

RŮŽENEC A PŘEDURČENÍ KE SPÁSE

"Zbožná úcta projevující se v modlitbě růžence je spolehlivá záruka předurčení ke spáse", zjevila blahoslavená Panna sv. Dominikovi. Tento příslib v sobě zahrnuje všechna ostatní zaslíbení.

Růžencová modlitba je kombinovaná modlitba. Zahrnuje modlitbu slovní stejně tak, jako rozjímavou, mechanickou právě tak, jako myšlenkovou, podvědomou zrovna tak, jako cílevědomou. Oblíbit si ji a pěstovat ji, znamená upínat se v modlitbě k Bohu nejen svým rozumem a vůlí, ale i celou ostatní svou bytostí s jejími tužbami, city, ba i pudovými hnutími. To je před Bohem natolik záslužné, že Bůh dle Marie Panny předurčuje každého, kdo se k němu často a rád obrací touto modlitbou, k dosažení naprosté a nezvratné dokonalosti.

Předurčení čili predestinace je od věčnosti učiněné rozhodnutí Boží vůle, aby ten či onen člověk dosáhl spásy, tozn. naprosté a nezvratné blaženosti, tedy spočinutí v Bohu. Toto rozhodnutí je pro nás ovšem nevyzpytatelné tajemství. Vždyť nikdo z nás přirozeným rozumem nemůže poznat, zda je hoden Boží lásky či nikoli, ani jaký osud koho čeká. Proto sv. Pavel připomíná, abychom s úzkostlivou bází pracovali na dosažení spásy, aniž bychom ztráceli odvahu a důvěru v Boha (Flp 2, 12-13). Jako jsou totiž jistá znamení, podle kterých můžeme rozumně předpokládat, že jsme ve stavu posvěcující milosti Boží, tak jsou i jisté známky, ze kterých můžeme soudit, že patříme do počtu předurčených ke spáse.

Které jsou tyto známky? Jsou to jistá dosti ustálená uzpůsobení, pevně zakoreněná v duši, jejichž příčinou je právě předurčení ke spáse. Jenže kdo může při vrtkavosti lidské vůle tvrdit, že vytrvá ve věrnosti Bohu až do smrti, i když v některém období své pozemské pouti sleduje třeba i všechny známky předurčení ke spáse?

Vytrvání v dobrém až do smrti je zvláštní Boží dar. A jedině ten, komu se dostává tohoto daru, může mít úplnou jistotu svého předurčení ke spáse. Z toho plyne, že ostatní známky předurčení ke spáse neposkytují úplnou jistotu o tomto předurčení, nýbrž jsou to pouhé dohady, větší nebo menší pravděpodobnosti a mravní jistoty o dosažení naprosté a nezvratné dokonalosti v Bohu.

Mezi různými známkami předurčení je jednou z nejspolehlivějších uctívání Boha společně s blahoslavenou Pannou v modlitbě svatého růžence. Oblíbit si tento způsob modlitby, pohotově se ji při každé příležitosti modlit, mít ve vážnosti tuto modlitbu a všechny, kdo se ji modlí, je velmi spolehlivý znak předurčení ke spáse.

Nepatrný a přechodný projev zbožnosti a úcty k Bohu společně s Matkou Boží je příznivým znamením naší spásy. Vždyť tolik zatvrzelých hříšníků děkuje za milost svého obrácení právě těmto projevům úcty mariánské. Avšak tato známka předurčení nepřesahuje meze pouhé domněnky a dohady.

Za určitých podmínek se tato známka předurčení ke spáse stává dosti spolehlivou:

- Předně, pokud se však tyto projevy úcty k Bohu společně s Marií Pannou staly každodenní,
- dále, když je provází radostná láska a zalíbení,
- potom, jestliže staly se naším pohotovým projevem zbožnosti při nejrůznějších příležitostech,
- konečně, pokud vzbuzuje v našem srdci lítost nad spáchanými hříchy, a zároveň pevné předsevzetí či aspoň dobrý úmysl k obnově života v Kristu.

Pokud tyto zásady uplatníme na růženec, shledáme, že ten, kdo se ho řádně modlí za uvedených podmínek, smí nejenom se domnívat, ale i s velkou pravděpodobností usuzovat, že dojde spásy.

Kdo se modlí růženec, modlí se nejen k Marii Panně, ale také společně s ní rozjímá o celém díle našeho vykoupení, a pod jejím zvláštním vedením a ochranou. Kdo se tak modlí pravidelně a často, nachází se pod stálou ochranou blahoslavené Panny, a trvale se vymyká působnosti nepřítelů naší spásy.

Modlitba svatého růženec je dokladem skutečné lásky a úcty Božích dětí k naší nebeské Matce. V ní jsou zažehnány všechny lidské obavy o ztrátu věčného Domova v nebi.

+++

POVINNOSTÍ MLÁDENCE je chovat se dobře doma k rodičům a starším lidem mimo dům, být opatrný v slibech a přesný v jich dodržování, být laskavý ke každému a zejména hledat spojení s Dobrem. Zbude-li mu ještě nějaká síla, až toto vše vykoná, necht' se vzdělává. (Konfucius, Hovory, I, 6)

+++

VĚROHODNOST MNIŠSKÉHO ŽIVOTA, PŘIZNÁNÍ NAŠÍ SLABOSTI

Vzhledem k výšce svých ideálů a nesmírnému důrazu na čestnost pocit'ovali Otcové velmi bolestivě nesnáze v dosažení stanovených cílů a zároveň svoji zranitelnost. Jejich snaha o opravdovost jim byla zdrojem velké pokory. Opravdovost vnímali jako zásadní, neochvějnou věrnost evangeliu, ale také jako nutnost uznat prostě a pokorně své meze, slabost a hřích. Cítili, že je nutné přijmout sebe sama v pravdě vlastní malosti a křehkosti. Jak jsou krásná slova svatého Bernarda, která jsem zahlédl na zdi u velkého schodiště v Latrunkém opatství, jak pravdivé je heslo, jež má řídit život všech mnichů: „Náš způsob života je sebezapření, pokora, dobrovolná chudoba, poslušnost, mír a radost v Duchu svatém,“ mír a radost získané životem v pozadí, stálé vůli nechat růst ostatní a sám se umenšovat, pro druhé zapomínat na sebe.

U Otců nalezneme způsoby, jak zůstat v pokoře.

POKORA VŮČI TĚM, KTERÍ TU BYLI PŘED NÁMI

„Jeden bratr se vydal za Eliášem Poustevníkem žijícím v jeskyni svatého Sáby. Řekl mu: ‚Dej mi slovo života, Otče. Eliáš odpověděl: ‚Za časů našich otců převládaly tři ctnosti: chudoba, nevinnost a půst. Nyní se mniši nechávají unášet lakotou, mlsností a opovážlivou nestoudností. Tak si vyber, které z těchto dvou cest dáš přednost.‘“

Ta slova lze chápat tak, jako by vše minulé bylo dobré a vše současné špatné. Ale já nevěřím, že je to správný výklad, protože souběžně jinde Ischýrión zcela jasně tvrdí, že i dnes se najdou mniši, kteří převyšují největší Otce z minulosti. Kromě toho je téma „skrytých služebníků“, jež má Bůh v dnešní církvi, ať mezi laiky, nebo mezi mnichy a mniškami, jedním z oblíbených námětů výroků starců. Ammón byl vynikajícím žákem Antonínovým, stejně jako Daniel Arseniovým. Známe případy otců pouště, kteří přes velké stáří poklekli před svými někdy i velmi mladými žáky se slovy: „Napříště jsi ty učitel a já žák.“

Stává se, že v životě kláštera přijde po období horlivosti období úpadku, což je ne-bezpečí, před kterým nás chtějí otcové pouště ochránit. Pohled na to, co se odehrálo v těchto posledních patnácti letech v mnoha konventech a někdy i kláštorech, jim dává zcela za pravdu. Neuvážený, příliš kvapný vývoj může znamenat katastrofu, a to definitivní a nenapravitelnou. Možnosti vývoje je třeba nahlížet prozíravě, ve světle Bible a poustních otců.

Současnost opravdu nemůže být pouhým a prostým opakováním minulosti. Při-způsobování se světu, který se vyvíjí, událostem, pohledu na zdraví, novým směrům, to vše si vynucuje změny, jistou pružnost. Ti, kdo je odmítají, zároveň odmítají být „znamením“ své doby, být schopným promlouvat k ní. Nepřijímají místo a dobu, do které je Bůh umístil, vyhýbají se Božimu plánu a vůli, jejich záliba v minulosti se tak stává neposlušností vůči Bohu, nedostatkem víry a naděje. Mnich není ani

konzervativní, ani pokrokový, ale je - řekl bych - evolutivní, umí vyčíst Boží vůli v chodu událostí, neustále zapírá sám sebe, aby se neustále obnovoval. Když svatý Pavel píše Římanům: „*A nepřizpůsobujte se tomuto věku,*“ je s podivem, co následuje: „*nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.*“ Pokud nepřijmeme tuto „obnovu své mysli“, která nás „proměňuje“, znamená to, že se přizpůsobujeme „tomuto věku“, protože duch světa je sobectví, „usazení se“, strnulost. V takových podmínkách není možné rozlišit, „co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“, protože pro takové rozlišování je nutné zůstat ve stavu obezřetného, ale opravdového otevření se druhým. ... I když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme.“ Vnitřní obnova je často doprovázená odumíráním člověka vnějšího, toho, čím se zdá být, prostředí, ve kterém žije, druhotných detailů. Jak mi nedávno napsala jedna italská známá: „*Vždy jsem věděla, že stáří je věk oprošťování a očišťování, oprošťování se od bývalého dynamismu, od schopnosti poskytovat služby, prosazovat nápady, že je to čas nutného přijetí změn v náladách, v nasměrování prostředí, v němž žijeme. To vše, přijímané ve víře, naději a lásce, může přerůst v jedno nádherné očištění.*“

Je jasné, že změna v sobě často obsahuje riziko, totiž že člověk spolu s vnějšími detaily, které obětuje, přijde též o ducha, který je diktoval, že se tak vytratí horoucnost, počáteční zanícení, čistota ideálu našich předchůdců, svěžest jejich lásky; pokoje, kontemplativní mír kláštera, vyžaduje jistou stálost zvyků.

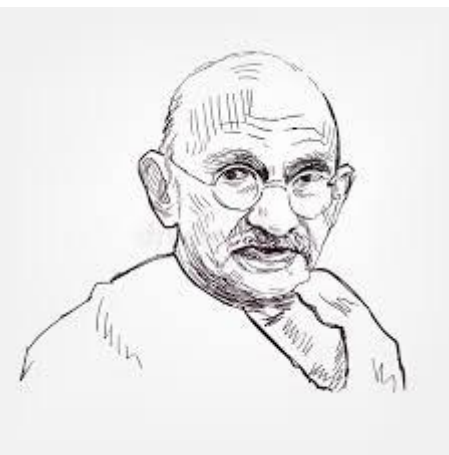
Změna může navodit i jiné nebezpečí: že uvěříme, že jsme našli, objevili to pravé mnišství, že to, co nás předcházelo, bylo dětinské nebo příliš extrémní, zkrátka utopie. Existují dva druhy vývoje: domýšlivý a pohrdavý a pak ten druhý: aktivní a laskavý. Práví synové Boží, praví mniši, mohou přijmout pouze ten poslední. Chválí minulost v touze po věrnosti svým kořenům, neboť dobře vědí, že všechny počátky obývá zvláštní milost, nejen milost stvořitelská, ale i evangelijní dokonalosti. Proto žijí v ustavičných obavách, aby nebyli horší než jejich předchůdci, aby je nezarmoutili průměrností svého života. (Dom Louis Leloir OSB, Poušť a společenství)

+++

GÁNDHÍ CTNOST MLČENÍ

Prostřednictvím svých zkušeností jsem se naučil, že ticho a mlčení jsou součástí duchovní disciplíny těch, kdo ctí pravdu... Když se nad tím zamyslíme, nemůžeme se ubránit pocitu, že téměř polovina neštěstí tohoto světa by zmizela, pokud bychom my, utrápení smrtelníci, znali ctnost mlčení. Před příchodem moderní civilizace nám bylo každý den dopřáno alespoň šest

až osm hodin ticha. Moderní civilizace nás naučila přeměnit večer a noc v den a zlaté ticho v neutichající rámus a hluk. Jak by to bylo krásné, kdybychom se ve svých hektických životech mohli každý den alespoň na pár hodin ztišit a vyladit svou mysl na naslouchání hlasu velkého ticha. Božské rádio vždy zpívá, když se na ně vyladíme a začneme mu naslouchat, ale není možné mu naslouchat bez ticha. Svátá Terezie používala okouzující přirovnání, které shrnuje sladké plody mlčení:

Konečně pocítíte, jak vaše smysly přišly k sobě; budou jako včely, které se vrátily do úlu a zanechaly své práce, aniž byste museli vyvíjet jakékoli úsilí. (Bůh proto odměňuje násilí, které vaše duše vyvíjí sama na sebe, a dodávají tubovou nadvládu nad jednotlivými smysly že kdykoli si tato vzpomene, stačí zmíněným smyslům dát jediné znamení, aby ji tyto poslechly a daly se dohromady.

Ticho napomáhá splnutí s Bohem

Ticho se pro mě nyní stalo fyzickou i duchovní nezbytností. Původně jsem se do něj nořil proto, abych se zbavil pocitu tlaku. Poté jsem chtěl čas na psaní. Když jsem je však určitou dobu praktikoval, tak jsem poznal jeho duchovní hodnotu. Náhle mi blesklo hlavou, že to byl čas, ve kterém jsem

mohl nejlépe setrvávat ve spojení s Bohem. A nyní mám pocit, jako bych byl přirozeně stvořen pro ticho.

Ticho je skvělým pomocníkem pro ty, kdo stejně jako já hledají pravdu. V tomto tichu duše nachází cestu k jasnějšímu světlu a to, co je obvykle těžko uchopitelné a prchavé, se náhle stává křišťálově čistým a jasným. Náš život je dlouhým a namáhavým hledáním pravdy a naše duše vyžaduje vnitřní klid, aby mohla dosáhnout svého nejvyššího potenciálu.

OPRAVDOVÁ MEDITACE

Opravdová meditace znamená zavřít oči a uši naší mysli před vším s výjimkou objektu našeho uctívání a lásky. Zavření očí během modliteb nám tedy pomáhá dosáhnout takové koncentrace. **Lidské pojetí Boha je přirozeně velmi omezené. Každý si ho proto musí představovat tak, jak nejlépe se mu jeví, pokud je toto jeho pojetí čisté a povznášející.**

(Mahatmá Gándhí, Cesta k Bohu, Sebrané spisy, Olomouc 2018 Fontána)

+++

NEMOC ZÁPADNÍ SPOLEČNOSTI

Kardinál Robert Sarah říká, že nemoc, která je charakteristická pro západní společnost, je vědomý smutek ze sebe samé. Západ odmítá mít se rád. Domnívám se, že to je nesmírně vážné. Zabijí v sobě hybnou sílu každé spirituality: touhu po Bohu. Před opojnou velikostí Božího volání ke svatosti se západní člověk stahuje do sebe. Ušklíbá se. Odmítá se nechat přitáhnout. Raději zůstává ve smutku a odmítá radost, kterou mu nabízí Bůh. Výsledek tohoto postoje je okamžitý. V duších i ve společnosti se šíří tupá zatrpklost. Toto hluboké znechucení poznamenává všechny společenské vztahy. Když člověk odmítá Boží život, šťastným ho nemůže učinit nic. Srdce západního člověka ovládla deprese. Usadila se tam a vylučuje svůj nebezpečný jed.

Jaké jsou následky akédie?

Akédie má tři následky, jimiž je poznamenána současná západní společnost: ochablost, zatrpklost a únik do vzrušení. Tato beznaděj především vede k ochablosti, jakési pomalé paralýze. Jako by se život odmítal vyvíjet a rozkvétat. Následně pak pozorujeme zatrpklost, zášť vůči dobru, po němž jsme odmítli toužit. A konečně je to únik do nezřízeného vzrušení, přelétavosti, která se snaží zapomenout na stav, do něhož se člověk uzavřel. Ochablost, zahořklost a vzrušení tvoří tragickou trojici naší doby.

Nedokážeme ani změřit, nakolik je celá západní kultura poznamenána touto blazeovanou lhotejností vůči Bohu, která plodí smutek a absenci naděje. „Obdiv je šťastná ztráta sebe samého, závist je nešťastné prosazování sebe samého,“ napsal Kierkegaard v knize Nemoc k smrti. Situaci Západu vzhledem k Bohu nelze popsat lépe. Domnívám se, že současný člověk odmítá adorovat, obdivovat, aby svou nejhlubší radost náhodou nenalezl v někom jiném než v sobě. Výsledkem je závistivá, smutná samota. Je to tak hluboké zlo, že může

ovlivnit celý duchovní život, odvrátit člověka od modlitby, znechtit mu Boha. Tento jev nás paralyzuje, neboť ještě dřív, než si postup zla uvědomíme, zasahuje prostředky, jak můžeme reagovat.

Existuje proti tomu lék?

Svatý Tomáš Akvinský říká, že lék proti akédii není v nás, nýbrž v Bohu. Je jím totiž Vtělení, příchod Boha v lidském těle. Poněvadž nebe se zdá tak daleko a při hledání Boha se můžeme unavit, přišel se s námi sám setkat, aby bylo snazší ho milovat, aby bylo možné dotknout se dobra, které nám nabízí. V tomto smyslu jsou Vánoce tou chvílí, kdy je nejnanejdší bojovat proti akédii. Když rozjímáme u jeslicek o Božím Dítěti, které je nám tak blízko, naše srdce nemůže zůstat lhohostejné, smutné a omrzelé. Otevírá se a znovu zahřívá.

Vytrvalost, která umožňuje překonat akédii, je radostná. Nejde o zatvřelost vůle. Akédie je smutek, který jako by neměl žádné konkrétní příčiny, protože ve skutečnosti mi nic nechybí. Zasahuje samotnou duchovní dynamiku. V boji proto nemusíme dělat nic jiného než být věrní svým povinnostem, vytrvat v modlitbě a varovat se pochybování o všem. Především je třeba si zachovat zcela vnitřní, nadpřirozenou radost z toho, že víme, že jsme Bohem zachráněni a milováni. „*Vrať mi radost ze své ochrany,*“ říká žalm 50 (14). Pro Západ je zásadní znovuobjevit díkůvzdání. Úžas je vlastní dětem. Otupělý stařec už se nedívá ničemu, nic ho nenadchne. Západ se občas podobá zahořklému starci. Chybí mu upřímnost dítěte. Světadíly, které radostnou zvěst poznaly nejpozději, duchovně dosud žasnou a nechávají se okouzlit Boží krásou a diví jeho působení v nás. Západ si na to už příliš zvyknul. U jeslicek už se nechvěje radostí, nepláče vděčností před křížem, netřese se před oslnivostí Nejsvětější svátosti. Myslím, že aby lidé mohli adorovat, chválit tak dobrého, a tak velikého Boha a děkovat mu, potřebují žasnout. Moudrost začíná úžasem, říkal Sókratés. Neschopnost žasnout je známkou umírající civilizace.

Vytracení Boha na Západě vedlo k vyhnání všeho, co je v lidském životě posvátné. Posvátno se stalo něčím zanedbatelným. Roztržka mezi člověkem a Bohem se zdá být stále větší, až natolik, že odsvěcení nevyvolává žádnou odezvu. Chodíme kolem nejvyš posvátných věcí, aniž by na nás úcta a bázeň, kterou vyvolávají, nějak zapůsobila. Rád bych zdůraznil jeden nečekaný důsledek tohoto jevu. Smysl pro posvátno se vyjadřuje každým prahem, každou přepážkou, která obklopuje a chrání posvátné skutečnosti: kostel, presbytář, oltář, svatostánek. Dnes je téměř všude všechno přístupné všem. Odstranili jsme symbolické hranice, například mřížku, která ohraňovala presbytář kostela, stupně, které obklopovaly oltář. Výsledkem je, že všechno začalo být všední, dokonce světácké.

Západní civilizace prožívá smrtelnou krizi. Dospěla na hranici sebedestruktivní nenávisi. Stejně jako v době pádu římské říše je všechno na cestě ke zničení, elity se starají jen o zvětšování luxusu svého každodenního života a lid se umrtvuje čím dál tím vulgárnějšími zábavami. Církev dnes stále

ještě ochraňuje to, co je v člověku nejlidštějšího. Je strážkyní kultury. To biskupové a světci v prvních staletích našeho letopočtu zachraňovali města ohrožovaná barbary. To mniši uchovali poklady antické literatury a filosofie.

Na ještě hlubší úrovni je Církev strážkyní lidské přirozenosti. Nesmírné nedorozumění s moderním světem, které panuje v této věci, je děsivé. Když Církev bojem proti potratu brání životy dětí, když chrání manželství tím, že poukazuje na velikou škodlivost rozvodu, když hájí manželský vztah varováním před slepou uličkou, kterou představují homosexuální soužití, když se snaží ochraňovat důstojnost umírajících proti pokušení euthanasie, když varuje před nebezpečím genderových ideologií a transhumanismu, slouží tím ve skutečnosti lidstvu a chrání kulturu... Církev chce postavit ochranný val lidstva proti novobarbarství posthumanistů. Barbaři už nejsou před branami a pod hradbami měst; jsou na vlivných místech a ve vládě. Vytvářejí zákony i veřejné mínění a často jsou vedeni skutečným pohrdáním vůči slabým a chudým, na jejichž obranu pak Církev povstává, přesvědčena o pravdě Ježíšových slov: „*Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali*“ (Mt 25,40). Robert kard.Sarah, Den se již nachýlil

+++

MYSTICKÝ ŽIVOT DOSPĚLÝCH

ÚČINKY MYSTICKÉHO ŽIVOTA

Bůh napřed přitáhne lidské dítě k sobě posvěcující milostí, aby se stalo dítětem Božím. Pak ho promění vlitými nadpřirozenými ctnostmi. Teprve potom ho ještě otevře svému působení, aby ho mohl vést sám. Vždyť ho určil k takové výši, ve které by si nestačil člověk ani s běžnými ctnostmi, kde musí stále více zasahovat, aby došel k onomu cíli, ke kterému jej povolal, totiž k rozvinutí dospělého života Božího přítele, účasti na nadpřirozeném životě samotného Boha.

Víra je zesílena darem rozumu a stává se jasnožřivou, naděje podepřená darem vědění a umění přechází přes marnosti tohoto světa a doufá a očekává od tak velkého Boha nekonečně více, než mu mohou nabídnout tvorové, a tak se stává dětsky oddanou a milující, aby vešla láskou stále plnější k nejtajemnějšímu spojení života.

Protože se jedná o tak vznešený cíl, musí si Bůh sám povznést člověka. Duchovní člověk není veden pouze svým rozumem, nýbrž je veden Duchem svatým k úkonům. Zůstává to však osobním úkonem člověka, i když to v něm působí Duch svatý.

Uvažujme nyní o těch darech, které přímo vedou k mystickému životu dospělých, k životu mystického nazírání. Jde především o dar rozumu, dar vědění a umění a dar moudrosti.

Přirozenou láskou, která je hlavní účastí našeho života na životě Božím, jsou nám vlitý nadpřirozené ctnosti a všechny dary Ducha svatého. Jimi se dokonale sourodí s životem Božím. Jimi jsme stáváme schopni úkonů nadpřirozeného

životu. Proto jsou také tři stupně tohoto života podle darů jako tři stupně života lásky. Také zde je stupeň dětský, dospívajících a dospělých. **Prvý stupeň odpovídá přísné povinnosti, druhý radám a třetí hrdinské lásce.**

Dar vědy a umění nás učí především správně vykročit tímto životem přes věci tohoto světa, aby na nich člověk neustrnul. Toto uvážnutí ve věcech tohoto světa je velmi snadné právě proto, že nás falešný vládce světa hledí ovládat a zotročovat přes kvantový počítač pomocí digitálních peněz. **Na prvním svém stupni** ukazují věci tohoto světa člověku, že se nesmí ztratit Bohu ve stvořených věcech, přesněji řečeno, že se musí naučit nalézat pomocí stvořených věcí jejich Stvořitele. **Druhý stupeň** vede k užívání tvorů jen k základním životním potřebám a **třetí stupeň** učí hrdinskému odřeknutí se všeho, co není Bůh, aby byl člověk docela svobodný a patřil jen Bohu a aby byl připravený a otevřený pouze pro Boha.

Připomínám při tom dar rozumu. Víra je pouhým přisvědčením Bohu a jeho pravdám. Dar rozumu vede člověka hlouběji. Víra nemůže vyjádřit Boha, nemůže jej vystihnout. Apoštol Pavel touží po onom okamžiku, kdy budeme vidět. Bůh poskytuje jakousi zálohu v darech Ducha svatého, především v daru rozumu a moudrosti. Dar rozumu ví aspoň něco, aspoň jakési tajné matné obrysy z tajemství a ze skutečnosti Boží. Víra odhaluje temnoty, tajemství. Ale dar rozumu ví aspoň to, že toto tajemství a tato temnota je právě pro nás zde na zemi plnou zárukou za skutečnost a pravdivost, že nekonečný Bůh nemůže být zahrnut do lidských pojmů. Čím jsou pravdy o Bohu tajemnější, tím jsou mi jistější zárukou, že se jedná o skutečné pravdy Boží, a ne o lidský výmysl. Děti bývají velmi naivní a spokojují se často právě s nicotou, neboť je jasná. Dar rozumu na druhém svém stupni dává prožívat soulad vznešeností Božích tajemství a na třetím stupni proniká k tajemstvím Božím. Díky tomuto daru „může být Bůh v pozemském životě jaksi viděn, protože je dětský pohled je očištěn darem rozumu. Je dvojí poznání Boží: Jedno dokonalé, kterým se vidí Boží podstata. Druhé nedokonalé, kterým vidíme aspoň, co Bůh není, a tím více v tomto životě poznáváme Boha, čím postihujeme něco, co přesahuje rozum. A obojí poznání patří k dobru vědění.

A to je už stupeň mystického poznání. Zde začíná vlité nazírání, kdy poznáváme Boha v temnotách víry, ale kdy začínáme vědět darem rozumu, že toto je nejvyšší poznání o Bohu dostupné v pozemských poměrech. A toto poznání vrcholí v daru moudrosti. Ten poskytuje člověku okoušet Boha v této blízkosti, v této jistotě.

Přesto ani pomocí daru moudrosti nevidíme Boha samého, nýbrž opět okoušíme jen nějaký jeho účinek. Je totiž dvojí poznání Boží dobroty. Jedno je pomocí přemítání a druhé zkušenostní, kdy člověk v sobě okouší chuť Boží sladkosti a zalíbení ve vůli Boží. Toto poznání není sice úplně zkušenostní, ale je skoro zkušenostní.

Tento dar vidět a okoušet ve všem Bohu, je nejvznešenější a nejvyšší dar. Je to dar, který naplňuje člověka nazíráním na tajemství Boží, ale také ho vybavuje dokonalým chápáním každé činnosti a oběti pro Krista.

Poznání z daru moudrosti poskytuje dospělému křesťanu jistotu v rozumu a přináší bezpečnost v lásce.

Proto roste nadpřirozenou láskou. Dar moudrosti ukazuje právě místo věcí i lidí a vzbuzuje potřebu osvobodit se ode všeho tak, abychom byli vždy otevření pro Boží hlas.

Z tohoto daru moudrosti plyne kontemplace. Pouze vrcholné čisté nazírání pochází ještě nad to, z další milosti, řekli bychom milosti pro službu druhým lidem.

Dar rozumu nás vede k lepšímu poznání Boha, dar moudrosti povznáší k okoušení a vychutnávání Boha.

Člověk nejprve postupuje pomocí tvorů jako Božími stopami a postupně v nich odhaluje Boha. Postupuje od tvora přímo k jedné myšlence o jedné vlastnosti Boží. To je přímý postup od stvoření k myšlence o Bohu. Ale pak se povznáší. Postupuje od stvořené věci k Bohu, u kterého zastavuje, vniká do Božích pravd, hrouží se do nich. Opouští všechno a místo jasnosti stvořených věcí miluje raději temnoty Boží velebnosti, přesahující možnosti naší myšlenkové a pojmové jasnosti. Svatý Tomáš říká o tomto poznání, že v něm poznáváme jakousi přezíravost, jakýmsi spojením s Bohem. A v takovém stavu jsme osvěcováni přímo jako ze zřídla samou propastí Božího světla. Tak člověk vystupuje k vrcholu, aby pak celá mysl utkvěla v Bohu jako v jednom bodě. Pak už nerozjímá ani o té či oné Boží vlastnosti, nýbrž jen o jednom Bohu, jenž je naprostou jednotou. Člověk setrvává jaksi na místě, aby se jen rozhlížel kolem a obhlížel tajemného Boha samého, protože láska je sama sebou jednotící. Přivádí ke stavu tajemného zahrnutí bohem ze všech stran, čili k nejdokonalejšímu, pokud je v tomto světě možné, spojení s Boží jednotou. B

+++

GÁNDHÍ VIZE BOHA

Jaké to je vidět Boha? Neznamená to vidět něco svýma fyzickýma očima nebo sledovat zázrak. Vidět Boha znamená uvědomit si skutečnost, že Bůh přebývá v našem srdci. Touha po Bohu v nás musí přetrvávat až do doby, než dovějeme k tomuto uvědomění, a poté se vytratí. Uvedené uvědomění je konečným plodem neustálého snažení. Bůh přebývá ve svatostánku našeho srdce.

Nemůžeme vidět Boha svýma očima. Bůh je duch bez těla, a proto je viditelný pouze očima víry. Pokud naši mysl nesoužují žádné zlé myšlenky ani žádné strachy a naše srdce je naplněno neustávající radostí, pak je to známkou Boží přítomnosti v nás. A on je tu opravdu po celou dobu, ale nám se nedaří ho

vidět, protože nemáme žádnou víru, a proto velmi trpíme. Jakmile si však rozvineme opravdovou víru, přestane nás naše utrpení tak vyvádět z míry.

Ten, kdo hledí na vesmír a vidí v něm rozmanité tváře Boha, bude mít nepochybně krásný výhled. Veškeré naše vědění a duchovní cvičení je marné, pokud se na svět nedíváme uvedeným způsobem.

Když obdivuji krásu západu slunce nebo krásu Měsíce, má duše se rozšíří a rozroste v úctě ke Stvořiteli. Snažím se ho a jeho milost vidět ve veškerém stvoření.

JEHO SVĚTLO A HUDBA

Letmé záblesky pravdy, které jsem zažil, nedokáží vyjádřit nepopsatelnou záři pravdy, jež je miliónkrát intenzivnější než záře Slunce, kterou denně vídáme svýma očima. To, co jsem ve skutečnosti zachytil, byl pouhý lehký odraz této mocné záře.

Cítím teplo a sluneční paprsky Jeho přítomnosti.

Slunce na nebesích naplňuje celý vesmír svým životadárným teplem. Když bychom však k němu přišli příliš blízko, sežehlo by nás na popel. A stejně tak je to s Bohem. Začínáme se podobat Bohu do té míry, do jaké si uvědomujeme nenásilí; ale nikdy se nestaneme plně Bohem.

Pevně věřím, že se Bůh denně vyjevuje každé lidské bytosti, ale my jsme zavřeli uši před tímto „tenkým vnitřním hláskem“ Zavřeli jsme oči před ohnivým sloupcem před sebou. Uvědomuji si jeho všudypřítomnost.

Neustále v našem nitru zní božská hudba, ale naše hlasité smysly přehluší tuto jemnou hudbu, která je úplně jiná a nekonečně krásnější než jakákoli hudba, kterou můžeme vnímat či slyšet svými smysly.

Když se toto vnitřní světlo shoduje s pobídkami od našeho tenkého vnitřního hlásku, pak uvedený záblesk poznání nese známky inspirace.

VNITŘNÍ HLAS

Vnitřní hlas se vymyká veškerému popisu. Někdy však skutečně cítíme, že přijímáme jakousi inspiraci ze svého nitra. Období, ve kterém jsem se naučil tento vnitřní hlas rozpoznávat, někdy okolo roku 1906, bychom mohli označit jako „období modlitby“ Vybavuji si tuto dobu. Od té doby jsem už ve svém životě nikdy necítil, že bych měl takové nové zkušenosti. Můj duchovní růst probíhal bez povšimnutí, podobně jako růst vlasů.

Pokud vím, nikdo dosud nezpochyboval možnost, že k některým lidem promlouvá vnitřní hlas a bývá to přínos pro svět, dokonce i když nemůže být prohlášení daného člověka, že hovoří jménem svého vnitřního hlasu, opravdově potvrzeno.

Mnoho lidí může prohlašovat takové věci, ale ne všichni je budou schopni prokázat. Jejich hlas by však neměl být potlačován ve snaze zabránit možným falešným tvrzením. Není nic nebezpečného na tom, pokud by mnoho lidí dokázalo pravdivě vyjadřovat svůj vnitřní hlas. Naneštěstí však neexistuje lék proti pokrytectví a přetvářce. Čtnost nesmí být potlačována jenom kvůli tomu, že ji mnozí předstírají. Po celém světě se odjakživa objevují lidé, kteří tvrdí, že prostřednictvím nich mluví jejich vnitřní hlas. Avšak jejich krátkodobé působení dosud světu nezpůsobilo žádné větší škody.

Než člověk dokáže naslouchat svému vnitřnímu hlasu, musí projít dlouhým a intenzivním výcvikem, a jakmile prostřednictvím něj opravdu začne promlouvat jeho vnitřní hlas, pak to nelze nepoznat. Svět nemůže být úspěšně klamán po celou dobu. A proto nehrozí žádná anarchie kvůli tomu, že člověk jako já nebude potlačován a odváží se tvrdit, že mluví z pověření svého vnitřního hlasu, o kterém se domnívá, že ho uslyšel.

Člověk je chybující bytost. Nikdy si nemůže být jist svými kroky. To, co může považovat za odpověď na své modlitby může být ve skutečnosti ozvěna jeho ega. K tomu, aby si člověk mohl rozvinout spolehlivé a neomylné vnitřní vedení, potřebuje mít čisté srdce, jež není schopno zla. Já nemohu nic takového prohlásit. Má duše se neustále s něčím potýká, snaží se, je chybující a nedokonalá. (Mahatmá Gándhí, Cesta k Bohu, Sebrané spisy, Olomouc 2018 Fontána)

+++

NA SVÁTEK SVATÉ JOHANKY Z ARKU

16.května

V BRNĚNÍ ČISTOTY
PŘNÍŽDÍ SAMA
ANDĚLY ODĚNÁ
SE JMÉNEM JANA

SE SVĚTLEM NA TVÁŘI
VLAJÍCÍ VLSY
OČI JÍ ZAZÁŘÍ
SLYŠELA HLASY

NAD SVATKOU VÁHAVOU
ZLATÁ JSOU ZRNA

PROPOREC NAD HLAVOU

JOHANKY Z BRNA...

Marie Ungerová

+++

MODLA POKROKU

Kardinál Sarah uvádí, že pokrok je mocnou modlou západních společností. Představuje alfu a omegu, která má umožnit příchod nového člověka. Pokrok vede ke zrodu čistě technické společnosti dbající výhradně na blahobyť a nadbytek hmotných statků, po nichž moderní člověk prahne.

Denně se na nás valí závažné události a nové informace. Každý z nás je vyzván, aby se přizpůsobil, změnil. Postmoderní člověk je věčným nomádem, kymácející se loutkou, vydanou každému závanu větru.

Posedlost pokrokem vedla ke vzniku pseudo-člověka. Jak by se někdo takový mohl setkat s Bohem? Pohyb a nestabilita jsou nejnesmiřitelnějšími nepřáteli kontempace.

Svatý Augustin ve Vyznáních napsal: „Stvořil jsi nás pro sebe, Pane, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.“ Bůh je smyslem i každého opravdového pokroku. Rychlost a umělost nás k Bohu nepřivedou. Člověk okamžiku není člověkem Božím. Nakonec přestane chápat smysl vlastního života.

Za takového stavu zkázy nepřekvapuje, že ani neprojevujeme žádné znepokojení nad nástupem polidšťovaných robotů vybavených umělou inteligencí. Jsme ohromeni, ale přitom máme jistotu, že tyto hybridy opatřené mozkiem složeným ze sítě umělých neuronů jsou pro lidstvo šancí. Ve skutečnosti však ohlašují jeho pomalou smrt...

V našem světě má člověk místo pouze v míře, v níž je užitečný v rámci rozsáhlé pavučiny robotů. Člověk zredukovaný na výkonnou sílu už není ve vlastním slova smyslu člověkem, nýbrž chladným vykonavatelem, který už dávno rezignoval na používání svého svobodného úsudku. Ztratil spojení se svou duší...

Kontemplativní člověk je ten, kdo se nepodřizuje technickému příkazu výroby. Ví, že smrt člověka ohlašuje smrt Boha a smrt Boha konec lidstva.

Západní společnosti nejsou schopny zajistit a zprostředkovat předávání kulturního dědictví a zkušeností minulosti od doby, kdy z rozchodu s minulostí udělaly hybnou sílu modernity. Odmítnout jakékoli dědictví, udělat z minulosti a z kultury, která tu byla před námi, tabula rasa, pohrdat vzory a vztahem mezi

rodiči a dětmi, systematicky odmítat postavu otce: tato moderní gesta, která společnost drží v diktatuře přítomnosti, hrozí nejhroššími katastrofami lidskými, politickými a dokonce i ekonomickými.

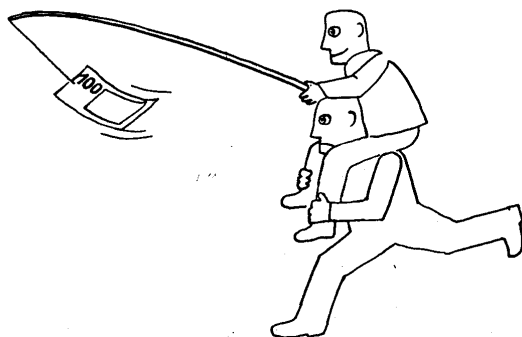
Mám dojem, že z dějin západních zemí se stalo pole trosek. Jak můžeme předávat něco, co už neexistuje? Zmizí všechno? Zmizí křesťanství, dějiny, civilizace i samotní lidé, aby byli nahrazeni roboty?

Nové generace jsou připravovány o staleté dědictví, na němž by mohly budovat své životy. Mladý člověk vidí jesličky a sotva chápe, co ta věc znamená.

Západní svět musí pochopit, že nadměrné lpění na hmotných věcech je past. Materialistická postindustriální civilizace, jako je ta naše, je předurčená k blízké smrti. A civilizace transhumanistická by byla ještě větší katastrofou. Lidstvo si musí uvědomit, že se materiálně i duchovně nachází ve slepé uličce. Otupovat se drobnými sobeckými, umělými, pomíjivými rozkošemi není k ničemu.

Jak se můžeme divit nezměrné krizi, kterou Západ prochází, když člověk nepřikládá důležitost ničemu kromě vlastního rozumu a hmotných statků?

Osvícenskou ideologii v zásadě vyznačuje tvrzení, že rozum, má-li být sám sebou, se musí zbavit veškerého osvěcení Bohem. Osvícenci toužili vypovědět Boha z naší země co nejdál. Kult Nejvyšší bytosti za Francouzské revoluce dokonale vystihuje toto dětské chování do všech těžkých důsledků. Domýšlivost a vzpoura člověka se nakonec obrátily proti němu samotnému. ...

Moderní člověk už svého Stvořitele nechce. Pošlapává tedy postupně mravní pravidla a nahrazuje je takzvanými demokratickými právními předpisy. Nejprimitivnější touhy se stávají mírou všeho. Mravní normu poněáhu přepisuje většina, často zastupovaná parlamentní státní mocí a manipulovaná médii.

V tomto bloudění je jediným kritériem individuální svoboda a jediným cílem osobní uspokojení. Každý si může dělat, co chce. Mravním zákonem se opovrhne. Mediální velekněží okuřují primitivní pudy. Chce-li člověk skoncovat se životem, může. Chce-li se muž stát ženou, může. Chce-li se dívka prodávat na internetu, může. Chce-li si dospívající prohlížet internetovou pornografii, může. Chce-li jít žena na potrat, může. Je to její právo. Možné je všechno.

Tento obraz může vypadat jako karikatura, nicméně je to skutečnost. Dospěli jsme až k civilizaci, v níž vládne chaos tužeb. A čím víc do toho zmatku

zabředáme, tím víc se prosazuje toto zjištění: jakmile se primitivní rozkoše vyčerpají, člověk raději skoncuje se životem. Dá přednost nicotě. Mimo tento svět nemá žádnou naději. Už nehledí k nebi. Vzpouzí se ve svých frustracích. Západní lidé se stali největšími spotřebiteli antidepresiv. Ordinance psychologů a dalších lékařů jsou stále plné. Fenomémem doby se staly sebevraždy mladistvých. Robert kard.Sarah, Den se již připozdívá

+++

NÁVRAT

ANEBO CO SI ZPÍVAL PAN TCHAO JUAN-MING, CESTOU DOMŮ, KDYŽ SLOŽIL V MĚSTĚ SVŮJ ÚŘAD

DOMŮ, DOMŮ JDE TA CESTA, DOMŮ
POJEDU,
NEŽ BYLÍ ZAHRADU MI ZAPLEVELÍ –
DOST JSEM SVĚTU OTROČIL!
ČLUNEK LEHCE KLOUŽE ŘEKOU,
VÍTR NADDOUVÁ MI ŠATY:

-- POUTNÍČE, KAM JDE TA CESTA?
- SOUMRAK NAD KRAJEM SE SNES.
STAROU STŘECHU VIDÍM ZASE,
RÁDOST KROKY OKŘIDLUNE,
SLUHA U VCHODU MĚ VÍTÁ
A NA PRAHU DĚTÍ KŘÍK.

ZAHRADA SIC ZAROSTLÁ JE,
ALE CHRYSANTÉMY KVETOU JAKO KDYSI.
V RUCE RUČKU NEJMLADŠÍHO –
- VSTOUPÍM V DŮM.
NA STOLE JE DŽBÁNEK VÍNA,
ČÍŠKU NAPLNÍM A DJU.
NA SVŮJ PŘÍCHOD POUTNÍČE!

VÍNO CRKÁ, PATRO CHLADÍ,
BŘEČTAN DO STĚNĚ SE PLAZÍ.
JIŽNÍ OKNO DO KRAJE!
ZAHRADA MÁ BOHATĚJŠÍ DENNĚ JE
A DŮVĚRNĚJŠÍ;
NIKDO TADY NA MÁ VRATA NEZAKLEPE –
- SÁM JEN S HOLÍ BLOUDÍM,
CIVÍM DO MODRA.

OBLÁČKY TAM OD HOR TÁHNOU
LÍNĚ BEZ PLÁNU A CÍLE,
UNAVENÍ PTÁCI VKLOUZNOU DO HNÍZD,
VEČER STÍNY HÁZÍ, DOMŮ PŮJDU,
ALE DŘÍVE POHLADÍM TVOU KŮRU,
SOSNO, DRSNOU KŮRU REZAVOU.

TAK BYCH TEDY BYL UŽ DOMA!
SAMOTĚ SE BUDU UČIT.
SVĚT A JÁ –
- MY DVA SE K SOBĚ NEHODÍME.
CO MÁM HLEDAT? –
JÁ NIC PŘECE NEZTRATIL!
POTLACHAT SI MEZI SVÝMI,
KNÍŽEK PÁR A DROBET HUDBY –
KŘEHCE PLYNOUTI HODINY!

SEDLÁK PŘINDE KE MNĚ,
POVÍ, ŽE JE NA CESTĚ UŽ JARO,
ZÁPADNÍ ŽE POLE BUDE
BUDE NUTNO ZEJTRA POORAT.
PROJEDU SE VOLNÝM KRAJEM,
ZAVESLUJU V MODRÉ LOŽCE
UTICHLÝMI RYBNÍKY.

VYLEZU SI NA KOPEČEK:
ZELENÉ A MOCNÉ DUBY,
Z MECHU KLOKTÁ PRAMÍNEK –
ROSTE TO A PLODÍ,
STÁRNE PODLE MÍRY,

PODLE DOBY DOCELA TAK JAKO JÁ.

ČAS ŽE K ODDOČINKU? - AŤSI!
JAKPAK DLOUHO CHTĚL BYCH
JEŠTĚ BĚHAT TADY DO SVĚTĚ!
STAROST ŽIVOT NEZACLONÍ.
BOHATSTVÍ A MOC? -- CO DO NÍ!
DEN MŮJ UŽ SE PŘECHÝLIL.

OČ SE STARAT? KAMPAK SPĚCHAT?!
ZA JASNÉHO RÁNA VYVDU V POLE,
HŮL ZABODNU, PLEJU BÝLÍ, POLE
DOORÁM.

BŮH UŽ SOTVA BUDE ZE MNE -
NA PŘÍZNIVÝ DEN JEN ČEKÁM,
ABYCH SÁM ŠEL CESTOU SVOU.
ZATÍM VERŠŮ PÁR TU SLOŽÍM
U POTOKA V ROSNÉ TRÁVĚ
ZAPÍSKÁM SI PÍSNÍČKU.
TAK CHCI ŽÍT A TAK CHCI UMŘÍT;
RADOSTNĚ BRÁT VŠE, CO PŘIVDE,
-- MLČ, MÉ PŘÍLIŠ CHYTRÉ SRDCE! -
ZA VŠECHNO, COS DALO, NEBE,
ZA VŠECHNO, CO DÁŠ MI, NEBE, DÍK -
- A PÁR TĚCH VERŠÍČKŮ!
TCHAO JUAN-MING

+++

**BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CT.PATRIKA
KUŽELY OP, MUČEDNÍKA OSVĚTIMSKÉHO (Pokr.)**

Ze dne 15.3. je čtvrtý lístek (4): poštovní razítko je ze 17.3.
RM202304

15/3 41

I. D.Otče, děkuji za dvojí psaní i přání, i za Vaši otcovskou péči. Dobře, že teď jsou už zásilky větší - ty první byly hned pryč. Jen prosím, možno-li, 2 x týdně, aby zmizely dni, kdy jsem sláb i na breviář - jinak je dobře. Dr.Pumprla mi vždy nařizoval ovoce v každé podobě jako trvalou dietu - nedal by to písemně pro dr.Kar.?

II. Drazí bratři, vřelý dík všem za přání k svátku, pěti za psaní (rád bych, věřte, každému odepsal). Br.Ignáci za řádek a za zprávy (Akad.škola). Můj lístek č.(3), jak vidět, nemáte, ač vím, že odtud šel - psal jsem o zdraví, o zásilkách (viz I) i o knihách. Dobře jste vybrali, studuji, pokud jsem sto (viz I). Znovu snažně žádám o Hejčla StZ, "Knihy naučné" na studium (N-Test přišel 10/3); rád ihned vrátím místo něho 1-2 knihy, bude-li třeba, jen pro ně přijďte. Těším se.

Blahopřeji všem k svěcení, zvláště br.D., br.Jil. k prvotině (kdo bude další?), br.Josefovi k svátku. Prádlu: mám navíc, příště jen punčochy a tkaničky do polobot. Poděkujte za dopis dp. Šestákovi, br.Janovi Novob. do Prahy, rodičům za pečivo - jsem vděčen za modlitby. Pozdrav O.Submagistrovi a všem Váš v Kr. Br.Patrik M.O.P.

Dr.Pumprla byl svědomitý klášterní lékař.

Zkratka "dr.Kar." označuje MUDr Karschulina, úředního vězeňského německého lékaře (viz lístek 22.2.).

"studuji, pokud jsem sto" značí, že nebyl vždycky "sto" čili schopen zdravotně, nebo že nebyl klid na ubytování. Studium by mu umožnilo i podrobit se

zkouškám, jakmile by se vrátil, aby se neodkládala možnost světského svěcení. Kdo se ve vězení nedovedl duševně zaměstnat, propadal zoufale šílenství či neřestem. A mohl skončit i sebevraždou. Na samotkách bylo zakázáno posadit se. "Odřikání" jednoho růžence trvá asi 15 minut: kolik "prochozených růženců", tolik kilometrů...

Submagistr je zástupce magistra v dominikánském řádu.

Lístek označený (5) je ze dne 2.dubna 1941.

2/4 41

D.otče a drazí bratři,

pozdravuji Vás a děkuji za péči duchovní i hmotnou. Vaše zásilky mi jdou k duhu, zvl. ty poslední, jsem docela jinak svěží než dřív. Dík pí.Č. a všem; dostal jsem vše, oč jsem žádal. Ve středu 9/4 samozřejmě zásilku nečekám... -

Bratře At. znovu vřele děkuji za prádlo značky Š. - Ted' už postačí prádlo letní, týdně 1 košile a spodky (moje krátké a příště navíc moje černé trenky), 2-3 kapesníky. Máte-li poruce barevný svetr, nosil bych ho navrch, zato vracím ten bílý, velmi se tu špiní. Též papuče vracím, a prosím o nějaké letní přezůvky (43), nemohu dupat stále v botách, když jsme 4 v cele. Studuje se mi dobře, dík za Hejčla, zatím knihy stačí. - Br.Augustine, jak se Vám ted' daří? - Pozdravuji uctivě celý dům, zvl.O.Bertranda - a přeji Vám všem milostiplné vzkříšení.

Váš vděčný Br.Patrik M

NB. Dík za 100 K, vystačí na dlouho.

Je vidět, že se o pomoc pro bratra Patrika podělovali i různí věřící kromě řeholníků (pí.Č.).

Patrik děkuje bratru At(anášovi) za prádlo značky Š. Posílal mu totiž své "prádlo značky Š", což značí Šnobl. Tak se totiž jmenovali rodní bratři Atanáš a Bertrand, oba dominikáni s předcházejícím vysokoškolským vzděláním. Pocházeli z jihočeské Třeboně, jako ovoce tamního dominikánského apoštolátu. Br.Bertrand - technik; Br.Atanáš, zanícený filosof. Oba pak hrdinně zemřeli věrní řádu v komunistickém "rozptýlení", jako "pracující".

V předcházejícím lístku ze 2.dubna 1941 br.Patrik přeje "všem milostiplné vzkříšení", další lístek nemá datum, nýbrž "F.IV p.Pascha 41", což znamená "Feria IV post Pascha 41, česky "čtvrtý den, tj.středa po Vzkříšení, tj. po Velikonocích 41." Počítá se od neděle včetně.

D.otče a drazí bratři, děkujeme spolu dobrotě Boží, že nás zahrnuje den po dni tolika láskou, kolik jen jí naše věrnost unese. Já děkuji denně při dálkové adoraci za milost, že smím žít ve vašem společenství, čím dál skutečněji (20.8. e.fin.). Jsem vděčen za vše, co jste mně, drazí, dali v tyto svaté dny - nepsali jste,

ale co na tom, když vím, že styk byl přímější, u oltáře kam já nemohu.

Jak bylo o svátcích na Kopečku? Co je s br.Piem? Br.Efréme, jste zase ve svém živlu, co? Br.Jene (zdráv?). Ben.D., kdybyste tušil, čím je mi zde takové slovo bratrské lásky, psal byste zas a druzí bratři též... Vřelý dík br.Chrys., za lístek z Prahy. Br.At., co je s Otcí ap.? - Knihy: dvě vrátím, a prosím o tyto: Chardon, La Cr. de J. (+ slovník fr.), a sv.Tomáš Výklad ep. sv.Pavla. Nepůjde-li, tak sv.Jana (Ovečka) a Sermones Sti Leonis Papae. Studuji přesto, že společníci (zaškrabáno censúrou) žijí nahlas; zdraví slouží. Dík za plnou krabici k svátkům; jen vložte vždy vespod též jednu růži, jestli kvete. A br.Michale, jste hotov s pís.prací? O modlitbu prosí a touží po bratřích.

V Kristu Váš

nehodný Br.Patrik M. O.P.

Pozdrav O.Smg. a všem

(z knihy J.M.Veselý OP, T.Bahounek OP, To není sen, Rosice 1999 Gloria)

+++

POHLED SMRTI

U HLAV LOŽE A V SOUMRACÍCH TUŠENÍ, MNOHOKRÁT, VÍM,
POHLED MŮJ ZHASÍNAL PŘED VÍTĚZNÝM POHLEDEM TVÝM.

V MÉM SLABOŠTĚ A TOUHA, SMÍCH OCELE BLYŠTÍCÍ V TVÉM,
A V JEHO ZRCADLE MYŠLÉNKU VLASTNÍ UVIDĚL JSEM.

ŠLA BLEDÁ A ZMATENÁ V DÁLKU ZAVÁTÝCH, NEZNÁMÝCH MĚST
DO ŠERA A POLÁRNÍCH NOCÍ NĚMOU ÚNAVOU CEST.

ÚZKOSTĚ NEJISTOTY TUHLA JÍ V TVÁŘI A VĚČNÝCH PROSTORŮ CHLAD
NA ZMUČENÉ ÚDY SPÍNAL JÍ, UMDLENÉ, KOVOVÝ ŠAT.

V ZÁHYBY MIZÍCÍCH TVARŮ MLHAMI ZE ZRAKŮ TVÝCH,
JAK Z KVĚTU MYSTICKÉHO STROMU STRÁŠAL SE DŘÍVALEM SNÍH,

A HOUSTL A TEMNĚL, ŽÁŘ DO SEBE VPÍJEL A ŠLEHAL A VÁL,
NA RANÁCH MÉ MYŠLÉNKY JAK V NARUDLÝCH PLAMENECH TÁL.

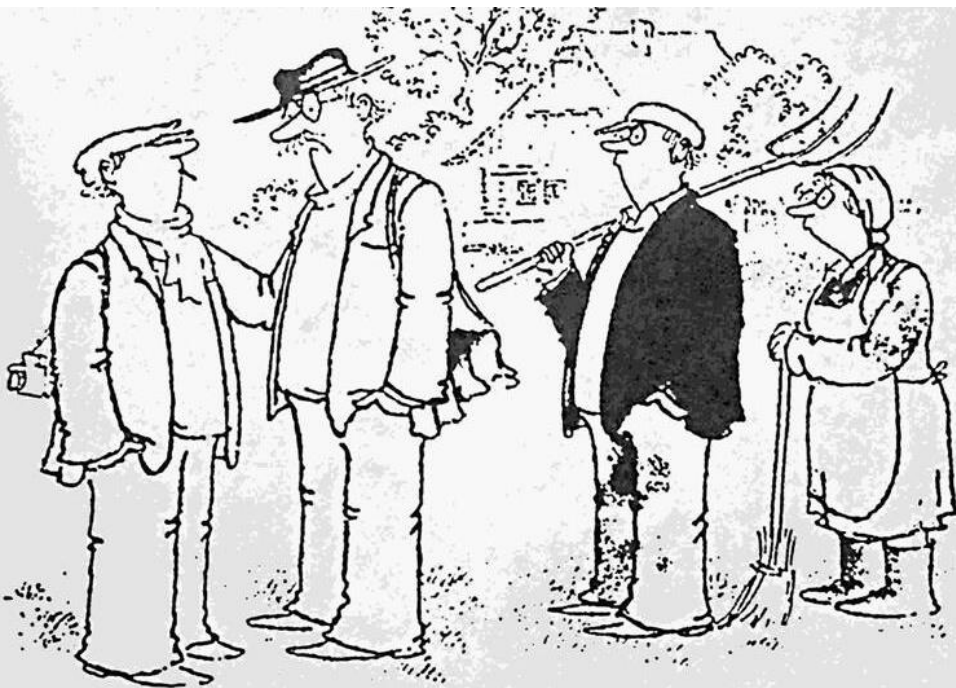
U HLAV LOŽE A V SOUMRACÍCH TUŠENÍ, MNOHOKRÁT, VÍM,
POHLED MŮJ ZHASÍNAL PŘED UTKVĚLÝM POHLEDEM TVÝM.

JAK SOMNAMBUL SVEDENÝ Z LOŽE, BLEDÝ, SPOUTÁN A NĚM
POD HYPNOSOU NEPOZNANÉHO JDU SE SVÝM SNEM

A PŘEDE MNOU CHVÍ SE, V UMDLENÝCH RUKOU MÝCH DNÍ,
ZRAKY TVÝMI ROZŽATÁ SVĚTLA POHŘEBNÍCH DOCHODNÍ.

Otokar Březina Větry od pólů

+++

„Tak to slyšíte. Staré Bělidlo stávalo jinde, babička neumřela tady, ale ve Vídni, Kristla si nevezala Milu, Viktorku nezabil blesk, ale dožila se požehnaného věku. A tak je to, příteli, se vším.“

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno,
Bank.spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz